

været, er at føre en Tale, som staar i stridende Modsetning til, hvad der faktisk er passeret.

Men siden 1920 har den højtærede Finansminister den hele Magt, han er i sine Forhold, i alt, hvad han foretager sig, ikke i mindste Maade bundet af, hvad Oppositionen vil tillade, det er Modsetningen mellem 1913—20 og 1920—23. I Dag kan Ministeren, takket være det konservative Folkepartis Støtte, gennemføre, hvad han ønsker, han har Flertal her, han har Flertal i Landstinget, han behøver ikke at regne hverken med Radikale eller Socialdemokrater — og gør det i øvrigt heller ikke. Det er givet, at det er at føre ansvarsløs Tale, naar man nu prøver paa at faa nogen til at tro, at Radikale og Socialdemokrater fremdeles er Skyld i, at vi ligger saaledes i det i Dag, som vi gør. Kendsgerningerne viser, hvor fuldkommen urigtigt dette er.

I Modsetning til, hvad Venstre gør, har Socialdemokraterne aldrig gjort Forsøg paa at gaa fra Medansvaret for de Udgifter, der har været siden 1920, vi har erklæret, at vi har stemt for disse Udgifter, naar jeg fratager Udgifterne paa de militære Budgetter, men til Gengæld har vi saa paa andre Omraader ønsket saa meget større Udgifter, at Udgifterne ikke vilde være blevet mindre, hvis vi havde haft større Indflydelse, end vi har haft her i Rigsdagen. Men vi vil ogsaa gerne — det kan jeg sige her —, naar Ministeren nu i de kommende Maaneder, Februar og Marts, skal foretage de saa meget omtalte Nedskæringer, skal til at skaffe Balance, yde vor bedste Medvirkning til at faa Udgifterne bragt ned paa ethvert Omraade, hvor ikke berettigede Interesser bliver gaaet for nær. Men jeg tvivler stærkt paa, at vi vil være i Stand til at følge Regeringen, naar den taler om, hvor ondt det vil gøre, naar den taler om, hvorledes den maa skære i det levende Kød for overhovedet at faa denne Balance tilvejebragt. F. Eks. hvad angaar Ministerens Bebudelse af en Nedskæring af Konjunkturtillægget, saa tror jeg, at Prisforholdene, de Forhold, hvorunder særlig de lavt lønnede Tjenestemænd lever, er saaledes, at det vilde være uforvarsomt at røre ved dette Konjunkturtillæg.

Vi mener, at skal Balance skaffes til Veje, lader det sig ikke gøre ved at nedskrive Udgifterne med som for sidste Aar 144 Mill. Kr. eller et Beløb op derimod. Det er umuligt, der vilde gaa alt for meget i Stykker derved, og vi tror ikke, det be-

høves. Vi tror, at det vilde være en gal Vej; naaede vi dertil, vilde vi Aaret derpaa have et endnu større Underskud, fordi vi vilde have sparet paa Omraader, hvor det i Virkeligheden vilde være for ødelæggende. Jeg læste i Gaar en Skrivelse fra Justitsministeren, som en af mine Partifæller her i Salen viste mig, hvori Justitsministeren skriver: Jeg maa henstille til paagældende Kommission at standse Forberedelsen til at faa opført et nyt Sindssygehospital i Danmark, for vi har ingen Penge at bygge det for, det er derfor spildt nu at træffe Forberedelser til Opførelse af et saadant. Vi ved fra „Statistiske Efterretninger“, hvor stor en Mængde sindssyge der gaar under ganske uforvarsomme Forhold og venter paa Indlæggelse. Nu siger Justitsministeren: Det kan ikke nytte, vi kan ikke bygge, vi maa standse!

Vi fik forleden at vide, da vi talte med Ministeren for offentlige Arbejder, at alle Statsarbejder maa nedbringes til det mindst mulige. Det vil sige, at Staten gør, hvad den kan for at forøge Arbejdsløsheden her i Landet. Nu er jeg enig med den højtærede Trafikminister, naar han forleden sagde, at Staten kan, naar der er Tale om saadanne Tal som 60 000 arbejdsløse, ikke i sine Institutioner, ved sin Virksomhed skaffe Arbejde til dette Antal, det er umuligt. Men det behøves heller ikke. Hvad Staten kan gøre, er at sige: Vi sætter det Arbejde i Gang, som er paakrævet i Øjeblikket, og det Arbejde, som bør gøres i de nærmeste Aar, for paa den Maade at gøre, hvad vi kan, for at aflaste Arbejdsløsheden. Men dernæst kan man i stor Udstrækning opbølge Virksomhederne her i Landet i en saadan Grad, at de kan begynde at tage Resten.

Her kommer vi til det næste Spørgsmaal: Vil Regeringen virkelig lade, som om Forholdene i Øjeblikket er normale her i Danmark, lade som om alt er saadan, at der ingen ekstraordinære Foranstaltninger behøves? Vil Regeringen holde paa, at der ingen beskyttende Foranstaltninger skal træffes overfor Industri og Haandværk? Vil den ikke gøre det allermindste for at faa disse Virksomheder sat i Stand til at beskæftige Resten, de Arbejdere, der bliver tilbage, naar Staten har sat de Virksomheder, som den vil begynde paa, i Gang?

Man vil sige: Ja, men hvis vi skal bygge et nyt Sindssygehospital, hvis vi skal bygge en Lille Bælts Bro i denne Tid,